

Tamás Zsuzsa

Tövismozaik

A könyv megjelenését
a Nemzeti Kulturális Alap támogatta

© *Tamás Zsuzsa, 2020*

A térdem már fájt az állandó térdeléstől, délben úgy ettem meg a pirítósaimat, hogy felpolcoltam a lábam, de már kinyújtani is fájt. Próbáltam törökülésben, párnára ülve, a súlypontomat ide-oda helyezgetve dolgozni, de előbb-utóbb mindig ugyanabban a testhelyzetben találtam magam, a térdemre ereszkedve, a bal kezemre támaszkodva, a két térdem közül elsősorban a jobbra nehezedve. Szerettem volna egy szerzetes alázatával túrni a fájdalmat, elképzeltem, hogy imához térdelek napra nap mindig ugyanoda, és végül nem a térdem, hanem

a padló kopik el alattam. A munkát eredetileg húsvétra szerettem volna befejezni, de jól jött ez az új, csütörtöki határidő, elhatároztam, hogy egész éjjel dolgozni fogok. Az izgalom, amit az új fogadalom okozott, felforralta a vérem, éreztem, ahogy gyorsabban kering bennem, és elmossa a fájdalmat, csak a koncentráció maradt, hogy elegendő ragasztót kenjek a tövisek alá, pontosan helyezzem fel őket a táblára, és ha lehet, egy kicsit még gyorsítsak is a munkatempón.

Estefelé, amikor azon kaptam magam, hogy le szeretnék dőlni, inkább kimentem a konyhába, és gondolkodás nélkül enni kezdtem a kekszetem. Jól emlékszem, ez az a típusú keksz volt, aminek a luxusváltozata hatalmas vaníliás korongokból áll, közöttük vastagon kent, finom csokoládéréteg. Én ennek egy olcsó utánezatát vettem, kicsi korongokkal, kevésbé vadító ízzel: a fűrészpores kekszek közt semmilyen csokipöttyel, de még így is a nap fénypontja tudott lenni ebből egy darab, ebéd után, kávé mellé. A hengeres csomagolásban bőven volt még keksz: hármat azonnal megettem. Inkább egyek, mint hogy elaludjak.

A következő fáradtság hullámnál felkászálódtam a földről, és noha addigra már rég behúztam a függönyt és leeresztettem a redőnyt (János sosem

szerette ezt a redőnyözést, képtelen volt megérteni, hogy egy földszinti lakásba máskülönben belátnak), az ablakhoz lépve nemcsak a redőnyt húztam fel, de az ablakot is kitártam. Odakintről hűvös, friss levegő, a budai éjszaka vonatfütyös, kutyacsaholós csendje és egy utcai lámpa fénye szűrődött be. Néha léptek zaja, egy-két emberi szó, kulcscsörgés. Minden inger felüdített, de a levegő jött igazán jól. Legalább egy órával megtoldotta a munkabírásomat.

Schaár Erzsébetről hallottam többektől: állandóan kinyitogatta az ablakokat, s miközben minden ablak tárva volt, ő csak állt a szélben, egyedül. Fáztam. De még sokáig vitt a megújult lendület. És amikor hajnalra végleg elfogyott, még egy utolsó keksz is megettem, mielőtt lefeküdtem volna. Így sem fogok délnél tovább aludni, gondoltam, Nikki pedig biztosan nem jelentkezik háromnál előbb. Jobb is, ha majd a nappali fénynél újra megnézem, hol tartok. De valójában tudtam: a lényeg megvan. A tövismozaik elkészült.

MAGVETŐ
KÖNYVKIADÓ ÉS KERESKEDELMI KFT.
www.magveto.hu
www.facebook.com/magveto
magveto.kiado@lira.hu
Felelős kiadó Dávid Anna

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 138. esztendejében, 2020-ban.
A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.
Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató
www.gyomaikner.hu

Felelős szerkesztő Turi Tímea
Kézirat-előkészítő Balogh Emerencia
Korrektor Losoncz-Kelemen Emese
Műszaki vezető Takács Klári
A borítót Visnyai Zoltán,
a könyvet Pintér József tervezte
Kiadványszám 9078
Minion betűtípusból szedve
ISBN 978 963 14 4002 7